

Ès més: també n'hi ha en cat. medieval, on trobem *mifeu*, quasi amb el mateix sentit, 'escarni, menyspreu'. En l'assalt de Jerusalem pels romans, Annà, Caïfàs i els altres prínceps jueus «a morts diverses són liurats / --- / e de molts quatre parts faïen, / enaix com éls fayt avien / dels vestimens del Fiyl de Déu, / que-s partiren ab gran *mifeu*», *Lleg. Rimades Sev.*, c. 1300, v. 985 (cf. *LleuresC*, 244). *Remifat*, que formalment s'assembla més amb *mofat*, devia ser un mot predilecte d'Eiximenis, que ja l'usà en el seu poema satíric juvenil, però té un significat més diferent, 'afectat, amanerat en el vestit': «qui porten celles arcades, / e de quatorze colors / van pintades, e pinçades, / e qui de cap a peus són / remullades, *remifades*, / que no-ls fall sol un plató, / e qui totes van en joya / e ab cant francès tot jorn, / e van totes almescades / ---» (*EntreDL* I, 170, v. 30 = *L. de les Dones*, 38.29); «alscunes religioses --- ab ornemens putanescs e pus bells que dones seglars, tapins ab puntes, e guants --- e vestedures tayllades pus estret, e pus *remifadament*, que dones seglars, ensenyant los pits e anant ab continent de baronesses», *L. de les Dones*, § 229, 434, 27.

Mifa, a les terres de l'Ebre i Alacant, és nom de l'òliba, ocell de mal averany, el cant del qual el poble considera amenaçador i escarnidor; i que del cant escarnidor li ve el nom, es veu perquè a l'Ebre designa també el cant imitatiu que fan els caçadors per atraure aquests ocells: «el caçador --- fa el reclam —la *mifa*, que en diuen— o sia que imita el cant de la femella servint-se d'un canut de canya --- escarnint el cant dels mussols: *xuuuut!*, *xuuuut!*», Bladé Desumvila (*Benissanet*, 160); i Griera li troba el sentit de «persona malcarada, sorruda»; mentre que l'adjectiu *mifo*, *mifa*, l'apliquen, a Tort. i les comarques veïnes, al bestiar desnerit, esquitit.

Altres variants semblants: *mofla* és «enuig», segons el DAG, i *mòfla* en els valencians d'Escrig (1851) i MGadea, i «*moflar* = *anujar*» Escrig, però *anujar* per a ell és «enojarse, alborotarse, enfurecerse (vientos, mares)». No és solament valencià, perquè a l'Alta Ribagorça jo vaig sentir aquest mateix mot, pronunciat *mòfla*, precisament amb el sentit de «*mofa*, *befa*» i aplicat així mateix a un 'motiu' o 'malnom escarnidor' (Vilaller-Llesp, 1953); i sembla que *mofla* també significa 'broma, befa' o 'ironia' a Eivissa, segons el context de JnCastelló (*Rondaies de Sa Majora*, en *El Pitiuso*, 1974, p. 24), que citaré per a XAVAT.

Variants consonàntica d'on deriva +*mofletes*, que Sanelo defineix lacònicament com «*mofletes*» (I, 103v1), però el DAG precisa «pa de *moflet*» com a valencià, i així ho trobo jo en un doc. de Balaguer, de 1337: «tota via que pastaran facen una partida de pan prim e pasada <lleg. *pesada* 'una pesada'> de pa *moflet*». Ara bé, això s'enllaça amb el cast. *moflete* «carrillo hinchado» [1607], oc. ant. *pan moflet* 'espècie de pa tou', prov. mod. *mouflet* «potelè, rebondi, dodu; mollet, moelleux» i *moufle* «mollet ---» (TdF), fr. ant. *moflet* «mollet, tendre» [c. 1200] i la seva vasta família expressiva, que vaig estudiar àmpliament en el

DCEC/DECH (MOFLETE) rebutjant les etimologies germàniques construïdes per ThBraune, Wartburg i altres germanomaníacs. Un descabdellament especial el presenta el tort. *múmfula* «boira espessa», Arabia (*Misc. Folk.*, 167).

Anomenem encara alguns altres mots occitans d'aquesta família expressiva, aplegats en el TdF: *moufià* «flairer, mordre dans, patiner, patrouiller» (d'on *mòfi* 'vulva'), amb variants gc. *moufidà*, roerg. *moufignà*, -*finà*, alpi *moufignà*, *moufidoux* 'indiscret', *mouflard* «rebondi», *moufle* «moelleux, élastique»; i, en fi, *moufo* i *mòfo* «mousse»: «T'ame! que se disién ti labro: / —Vole la Cabro d'or, la cabro / --- / que sout lou ro(c) de Baus-Maniero / lipo la *moufo* roucassiero — / o me perdríeu dins li peiriero, / o me veiríes tournà la cabro dóu péu rous!» («lèche la *mousse* des rochers»), declaració d'amor de Vincent a Mireio (II, 60.5); és a dir el mot germà de l'it. *muffa* 'floridura' i el cast. *moho*, de paral·lela etimologia expressiva.

Més DERIV. (ultra els que hem vist supra). +*Mofadura* 'acte de mofar-se' val. (Escrig). *Moferia*. *Moferut*. *Mofesc*. *Mofle* 'galta grossa' val. *Moflut* mall.; amb variant comparable a *múmfula* (supra): *monflut* 'boterut, botinflat' pall. I, per encruentament amb *sofraina*, variant de *sofraja*: *monflaina* 'sofraja molsuda': «la 'n gafa per las *moflaynas*, / escal' amunt la'n fa pujà», MilàF (*Romilo.*, 306). *Muffa* (DECH IV, 105a19).

1 Gamillscheg (*Rom. Germ.* I, 371-2) confonent absurdament el cat. *enutjar* amb el fr. *ennuyer*, imagina a base d'això un cat. *moflar* «langweilen», que no ha existit mai, però que li serveix de base per a la seva fantàstica etimologia germànica de *mofa*.

Mofle, *moflut*, V. *mofa* Mogarada, V. *moragada* (MORAGA) Mogaró, V. *mugró* (el sentit de 'modoló' és malentès de Griera) Mogera, mala grafia per MOIXERA Mogera i *mogerer*, V. *moigera* (MÓDEGA) Mogatge, V. *moga* (BOGA) *Moglada*, *mogle*, V. *moillo* *Mogobell*, *mogobellar*, V. *gabella* *Mogot*, mot modern, poc genuí en català, del cast. *mogote* [1537], per al qual veg. DCEC. En gent de parlar vell, només el sentim en accidents de costa, com els *Mogots* de Terra i de Fora, dels pescadors del Perelló val., per exemple; però en això hi deu haver influència del parlar acastellanat dels navegants de cabotatge *Mogregall*, corrupció de *moc de gall* (MOC) *Mogubell*, V. *gabella* *Moguda*, V. *moure* *Mòguini* men., de l'anglès *mahògany* *Moguró*, V. *mugró* *Mogut*, V. *moure* *Mohatra* i *mohatrè* és un grosser castellanisme (*mohatra*, en MATRERO, DCEC/DECH) *Moher*, V. *moaré* *Moi*, V. *moix*

MO(H)Í, vegeu AMOYNAR. Allí s'hauria pogut citar el passatge de JRoig: «En tots sos fets / era malvada: / mula folgada, / *muina* <var. *mohina*>, parda, / treta d'albarda, / mula de moro, / brava com toro, / falsa, traydora, / repetnadora, / ---» (*Spill*, 4383); i la variant castissa, si bé llatinitzada «una mula de *pilo muffino*» en un doc. de 1409 (citat per Riquer en la seva ed. de BMetge, p. 241). Benasc